



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

S. Avrel. Avgvstini Confessionvm Libri X

Augustinus, Aurelius

Coloniae, 1646

Cap. V. Salutis desiderio Deum invocat, ut per gratiam veniat in domum
animæ suæ, eamque mundet.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10120

NOTÆ.

- a *Secretissime*) propter occultam & ignotam oculis divinitatem, & *presentissime*) propter immensitatem, de qua ante.
- b *Nunquam novus*) per inceptionem, (*nunquam vetus*) per senectutem & vigoris amissionem.
- c *Innovans omnia*) per creationem, conservationem, gratiam (& *in vetustatem perducens superbos*) auferendo illud de quo superbiunt, & reddendo contemptibiles propter ipsam superbiam, (& *nesciunt*) non advertunt.
- d *Semper agens*) res producendo, conservando, perficiendo, (*semper quietus*) absque perturbatione, fatigatione, distractione Quo modo sequentia quoque intellige; est enim in Deo Zelus, Amor, Ira, absque perturbatione, per simplicem actum voluntatis.
- e *Recipis quod invenis &c.*) explicat S.D. his & sequentibus verbis amorem, quo Deus nostras quærit animas, & nostra remuneratur opera, non egens bonorum nostrorum, idque per metaphoras à studio divitiarum desumptas.
- f *Supererogatur tibi, ut debeas*) supererogare est aliquid ultra debitum dare. Vnde Theologi vocant opera supererogationis, quæ non sunt præcepta, nec debita ex obligatione; cum tamen & ipsa fiant auxilio gratiæ, hinc Deus illa remunerans, dona sua coronat.

CAP. V.

Salutis desiderio Deum invocat, ut per gratiam veniat in domum anima sua, eamque mundet.

I. **Q** Vis mihi dabit, acquiescere in te? Quis mihi dabit, ut venias in cor meum, & inebries illud; ut obliviscar mala mea, & unum bonum meum amplectar te? Quid mihi es? Miserere, ut loquar. Quid tibi sum ipse, ut amari te jubeas à me, & ni-

si faciam, irascaris mihi, & mineris ingentes miseras? Parva ne ipsa est, si non amem te? Hei mihi: Dic mihi per miserationes tuas, Domine Deus meus, quid sis mihi. *Dic anima mea: Salus tua ego sum.* Sic dic, ut audiam. Ecce aures cordis mei ante te Domine, aperi eas, & *dic anima mea: Salus tua ego sum.* Curram post vocem hanc, & apprehendam te. Noli abscondere à me faciem tuam: moriar, ne moriar, ut eam videam.

2. Angusta est domus animæ meæ, quò venias ad eam, dilatetur abs te. Ruinosa est, refice eam. Habet, quæ offendant oculos tuos, fateor, & scio. Sed quis mundabit eam? Aut cui alteri, præter te, clamabo? *Ab occultis meis munda me Domine, & ab alienis parce servo tuo.* Credo, propter quod & loquor, Domine tu scis. Nonne tibi prolocutus sum aduersum me delicta mea, Deus meus, & tu dimisisti impietatem cordis mei? Non iudicio contendo tecum, qui veritas es: & ego nolo fallere meipsum, ne mentiatur iniquitas mea sibi. Non ergo iudicio contendo tecum: quia si iniquitates obseruaueris Domine, Domine quis sustinebit?

V S V S C A P. I V. E T V.

1. Ad amorem Dei ac fervorem in studio pietatis conducit, illa divinorum attributorum conglobatio; ne pœniteat nos esse creatos ad gloriam tam boni Domini, cui nullus alius potest, comparari, & ut pudeat negligentia, qua in obsequiis immensæ bonitatis sumus tam mali ac tepidi.
2. Humilitas poterit colligere oppositas suas miseras & imperfectiones, quæ pugnant cum his attributis.
3. Cap. V I continet utilissimam precessionem tempore tepiditatis; certe nisi Deus habitet in domo cordis nostri, nos non habitabimus in domino Æternitatis beatæ.

C A P.